

Kanttekeningen - Waarom ik niet meer naar de kerk ga ! door Wayne Jacobsen

Geachte medegelovige,

Ik waardeer uw bezorgdheid voor mij en jouw bereidheid om problemen aan te halen die u tot bezorgdheid hebben aangezet. Ik weet dat de manier waarop ik met de gemeente omga een beetje onconventioneel is en sommigen noemen het zelfs gevaarlijk. Geloof me, ik begrijp die bezorgdheid omdat ik zelf daar ook zo over dacht, net zoals anderen daarover dachten.

Als u tevreden bent met de status quo van de georganiseerde religie vandaag de dag, zal het je niet bevallen wat je hier leest. Mijn bedoeling is niet om u te overtuigen om op dezelfde manier als ik naar deze ongelooflijke gemeente te zien, maar om uw vragen te beantwoorden zo open en eerlijk als ik kan. Zelfs als we het uiteindelijk niet eens zijn, zult u hopelijk begrijpen dat onze verschillen ons daarom niet zullen vervreemden als leden van Christus 'lichaam.

Waar ga je naar de kerk?

Ik heb nog nooit een antwoord gevonden op deze vraag, zelfs niet toen ik in staat was te antwoorden via een specifieke organisatie. Ik weet wat het cultureel betekent, maar het is gebaseerd op een verkeerde vooronderstelling - dat de gemeente iets is waar je naartoe kunt gaan voor een specifieke gebeurtenis, locatie of georganiseerde groep. Ik denk dat Jezus heel anders kijkt naar de kerk. Hij praatte er niet over als een plaats om naartoe te gaan, maar een manier van leven in relatie tot Hem en tot andere volgelingen van Hem.

Vragen waar ik naar de kerk ga is als vragen waar ik naar Jacobsen ga. Hoe beantwoord ik dat? Ik ben een Jacobsen en waar ik ga is een Jacobsen. 'Gemeente' is zo'n woord. Het duidt niet op een locatie of een instelling. Het beschrijft een volk van mensen en hoe zij zich tot elkaar verhouden. Als we dat uit het oog verliezen, zal ons begrip van de gemeente worden vervormd en missen we veel van zijn vreugde.

Probeer je de vraag te vermijden?

Ik weet dat het kan klinken als scherp-slijperij van woorden, maar woorden zijn belangrijk. Wanneer we alleen de term 'gemeente' toeschrijven aan weekendsamenkomsten of instellingen die zich hebben georganiseerd als 'kerken', missen we wat het betekent om te leven als het lichaam van Christus. Het geeft ons een vals gevoel van veiligheid te denken dat door het bijwonen van een vergadering een keer per week, we deel hebben aan Gods kerk. Omgekeerd hoor ik mensen praten over 'het verlaten van de kerk' als ze stoppen met het bijwonen van een bepaalde gemeente.

Maar als de kerk iets is dat we zijn, niet ergens waar we naartoe gaan, hoe kunnen we dan de gemeente verlaten, tenzij we Christus zelf verlaten? Als ik enkel en alleen denk aan een bepaalde gemeente als mijn deelname aan het lichaam, heb ik dan niet mezelf afgescheiden van een groot aantal andere broeders en zusters die niet aanwezig zijn in dezelfde gemeente als ik?

Het idee dat zij die tesamen komen op zondagmorgen om te kijken naar een lofconcert en om te luisteren naar een prediking, deel uitmaken van de gemeente en degenen die dat niet doen, niet, zou vreemd zijn aan Jezus. De vraag is niet waar we op een gegeven moment tijdens het weekend zijn, maar hoe we leven in Hem en met andere gelovigen de hele week lang.

Maar benodigen we niet regelmatig gemeenschap?

Ik zou niet zeggen dat we het nodig hebben. Als we op een plaats zouden zijn waar we geen andere gelovigen konden vinden, zou Jezus zeker in staat zijn om voor ons te zorgen. Dus ik zou het een beetje anders willen zeggen: Zullen de mensen die groeien in de kennis van de Levende God, ook het verlangen kennen naar een echte en betekenisvolle relatie met andere gelovigen? Absoluut! De oproep tot het koninkrijk is niet een oproep tot isolement. Ieder persoon die ik ooit ontmoet heb en die bloeit in het leven van Jezus heeft een verlangen om authentieke gemeenschap te hebben met andere gelovigen. Ze beseffen dat wat ze weten van Gods leven maar een gedeelte is, en dat de meest volledige openbaring van hem enkel in de gemeente is.

Maar soms is dat soort gemeenschap niet makkelijk te vinden. Soms kunnen we op onze reis door momenten gaan waarop het lijkt dat we geen andere gelovigen vinden die onze honger delen. Dat is vooral het geval voor degenen die vinden dat door het voldoen aan de verwachtingen van de religieuze instellingen om hen heen, hun relatie met Jezus afneemt. Ze vinden zich uitgesloten door gelovigen met wie ze een

hechte vriendschap hebben gehad. Maar niemand die door zo'n tijd gaat voelt dat als een bedreiging. Het is ongelooflijk pijnlijk en ze zullen zoeken naar andere hongerige gelovigen om de reis te delen.

Mijn favoriete uitdrukking van het gemeenschapsleven is een lokale groep mensen die ervoor kiest om samen te lopen voor een stuk van de reis door het cultiveren van hechte vriendschappen en het leren om samen te luisteren naar God.

Moeten we niet inzetten voor een lokale gemeenschap?

Dat wordt heden ten dage zo vaak gezegd, dat de meesten van ons aannemen dat het ergens in de Bijbel staat. Ik heb het nog niet gevonden. Velen van ons hebben geleerd om te geloven dat we niet kunnen overleven zonder de 'bedekking van het lichaam' en we ofwel een fout zullen begaan ofwel terugvallen in de zonde. Maar gebeurt dat ook niet in onze plaatselijke gemeenten?

Ik ken veel mensen die zich buiten de structuren houden en niet alleen een steeds diepere relatie met God vinden, maar ook relaties met andere gelovigen, die veel dieper gaan dan in een instituut. Ik heb mijn passie voor Jezus niet verloren of mijn genegenheid voor zijn gemeente. Die zijn gegroeid met stappen vooruit en achteruit doorheen de afgelopen jaren.

De Schrift moedigt ons aan om aandacht te geven aan mekaar, maar niet om ons te binden aan een instelling. Jezus gaf aan dat wanneer er twee of drie mensen bij elkaar komen, op Hem gericht, ze de vitaliteit van het gemeentelven zouden ervaren.

Is het nuttig om regelmatig deel te nemen aan een plaatselijke uitdrukking van die realiteit? Natuurlijk. Maar we maken een grote fout als we aannemen dat gemeenschap plaatsvindt, alleen maar omdat we dezelfde gebeurtenis samen bijwonen, zelfs regelmatig, of omdat we tot dezelfde organisatie behoren. Gemeenschap gebeurt daar waar mensen de reis naar het kennen van Jezus samen delen. Het bestaat uit open, eerlijk delen, oprechte bezorgdheid over elkaars geestelijk welzijn en bemoediging voor mensen om Jezus te volgen; maar Hij leidt ze.

Maar behoeden onze instellingen ons niet van fouten?

Het spijt me dat ik je zeepbel hier doe barsten, maar iedere grote dwaalleer die is toegebracht aan het volk van God voor de laatste 2000 jaar is afkomstig van georganiseerde groepen, met 'leiders' die dachten dat ze Gods gedachten beter kenden dan wie dan ook om hen heen. Omgekeerd werd vrijwel iedere beweging van God onder de mensen die naar hem hongerden, verworpen door de 'kerk' uit die tijd en werden ze uitgesloten, geëxcommuniceerd of terechtgesteld voor het volgen van God.

Als het dat is waar je zekerheid hoopt te vinden, ben ik bang dat het zeer misplaatst is. Jezus heeft ons niet gezegd dat 'naar de kerk gaan' ons zou bewaren, maar dat vertrouwen in Hem dat zou doen. Hij gaf ons een zalving van de Geest, zodat we het verschil tussen waarheid en dwaling zouden kennen. Die zalving wordt gecultiveerd als we Zijn wegen leren in Zijn Woord en dichterbij zijn hart groeien. Het zal u helpen herkennen wanneer uitingen van de gemeente waar je naartoe gaat, Zijn werk in jou vernielt.

Zijn dan de traditionele congregaties verkeerd?

Absoluut niet! Ik heb ondervonden dat velen van hen mensen zijn die God liefhebben en op zoek zijn om te groeien in zijn wegen. Ik bezoek een dozijn verschillende gemeenten per jaar waarvan ik vind dat ze veel meer gericht zijn op relatie dan op religie. Jezus is in het centrum van hun leven samen, en degenen die als leiders fungeren zijn ware dienaren en spelen niet het politieke spel van leiderschap, zodat allen worden aangemoedigd om mekaar te dienen.

Ik bid dat nog meer van hen worden vernieuwd in hun passie voor Jezus, in een oprechte zorg voor elkaar en een bereidheid om de wereld te dienen met de liefde van God. Maar ik denk dat we zouden moeten toegeven dat deze zeldzaam zijn in onze gemeenschappen en velen slechts voor een korte tijdspanne, waarna ze onbewust toch kijken naar institutionele antwoorden voor de behoeften van het lichaam in plaats van afhankelijk te blijven van Jezus. Wanneer dat gebeurt voel je dan niet veroordeeld als God u leidt om niet mee te doen met hen.

Dus moet ik ook stoppen met naar de gemeente te gaan?

Ik ben bang dat die vraag ook het punt mist. Zie je, ik geloof niet dat je meer naar de gemeente gaat dan ik. We zijn immers de gemeente. Doe je deel hoe je geroepen bent en waar Jezus je plaatst. Niet ieder van ons groeit in dezelfde omgeving.

Als je bijeenkomt met een groep van gelovigen op een bepaalde tijd en plaats en die deelname helpt je om dichter bij Jezus te komen, en je in staat stelt om Zijn werk in jou te volgen, denk dan zeker niet dat je moet vertrekken. Houd er echter rekening mee, dat dit op zichzelf niet de gemeente is. Het is gewoon een van de vele uitingen ervan op de plaats waar je woont.

Laat u niet misleiden door te denken dat alleen maar omdat je op samenkomsten aanwezig bent dat je het ware gemeenschapsleven ervaart. Dat komt alleen maar als God je verbindt met een handvol broeders en zusters met wie je hechte vriendschappen kunt bouwen en met wie je de echte ups en downs van deze reis kunt delen.

Dat kan gebeuren in de traditionele congregaties, maar het kan ook gebeuren buiten hen. In de laatste zeven jaar heb ik honderden, zo niet duizenden mensen ontmoet die, gedesillusioneerd door de traditionele congregaties, spiritueel bloeien omdat ze nu delen in Gods leven met anderen, meestal in hun huizen.

Is dan bijeenkomen in woningen het antwoord?

Natuurlijk niet. Maar laten we duidelijk zijn: zo leuk als het is om te genieten om met een grote groep te aanbidden en zelfs worden geïnstrueerd door begaafde leraren, kan de ware vreugde van het gemeenschapsleven niet worden gedeeld in grote groepen. De kerk van de eerste 300 jaar vond het huis de perfecte plek om samen te komen. Ze zijn veel meer geschikt voor de dynamiek van de familie, net zoals Jezus zijn lichaam beschreef.

Maar bijeenkomen in woningen is geen wondermiddel. Ik heb een aantal erg ongezonde thuisbijeenkomsten bijgewoond, en ook groepen ontmoet die in allerlei faciliteiten het authentieke lichaam samen beleven. Maar in de tijd die ik doorbreng in het reguliere lichaam wil ik oog in oog staan met een groep mensen. Ik weet dat dit vandaag de dag niet populair is en dat mensen het veel gemakkelijker vinden om te zitten in een fijn afgestelde (of niet zo fijn afgestelde) dienst, en naar huis te gaan zonder ons leven ooit te hoeven openstellen of te bekommeren over de reis van een ander.

Maar uiteindelijk is het belangrijkste voor mij niet waar of hoe ze elkaar ontmoeten, maar of mensen gericht zijn op Jezus en echt elkaar helpen op de reis om te worden zoals Hij. De vergaderingen zijn minder de zaak hier dan de kwaliteit van de relaties. Ik ben altijd op zoek naar dat soort mensen waar ik ook ben en altijd blij als ik hen vind. In Oxnard, ons nieuwe thuis, hebben we een paar mensen gevonden en we hebben goede hoop om er nog meer te vinden.

Is het niet alleen maar een reageren op de pijn?

Ik veronderstel dat dit mogelijk is en de tijd zal het leren, denk ik, maar eerlijk gezegd geloof ik van niet. Iedereen die betrokken is in het echte gemeenschapsleven zal ooit gewond raken. Maar er zijn twee soorten pijn. Daar is het soort pijn dat verwijst naar een probleem dat kan verholpen worden met de juiste zorg -zoals een verstukte enkel. Dan is er nog het soort pijn wat alleen kan worden opgelost door weg te trekken, zoals wanneer je jouw hand op een hete kachel legt.

Misschien heeft iedereen van ons een bepaalde mate van pijn ervaren toen we hebben geprobeerd om Gods leven in te passen in instellingen. Voor een lange tijd hebben de meesten van ons de hoop gekoesterd dat als we aan een paar dingen zouden rukken, het beter zou gaan. Hoewel we in beperkte mate succesvol konden zijn tijdens momenten van vernieuwing, ontdekten we uiteindelijk ook dat de conformiteit die een instelling vereist en de vrijheid die mensen nodig hebben om te groeien in Christus op gespannen voet met elkaar staan. Dit is gebeurd met vrijwel elke groep die ontstond in de geschiedenis van het christendom.

Bent u op zoek naar de perfecte gemeente?

Nee, en ik verwacht dat niet te vinden aan deze kant van de eeuwigheid. Perfectie is niet mijn doel, maar het vinden van mensen met Gods prioriteiten. Het is één ding voor mensen om te strijden in de richting van een ideaal dat ze samen delen. Het is een ander om te beseffen dat onze idealen weinig gemeen hebben.

Ik maak er geen geheim van dat ik diep ben verontrust door de staat van het georganiseerde christendom. Het meeste van wat wij vandaag de dag 'kerk' noemen is niets meer dan goed geplande optredens met weinig daadwerkelijke verbinding tussen gelovigen. Gelovigen worden aangemoedigd in de richting van een

groeïende afhankelijkheid van het systeem of haar leiderschap in plaats van op Jezus zelf. We besteden meer energie aan het confirmeren van ons gedrag aan wat de instelling nodig heeft, in plaats van mensen te helpen in hun verandering aan de voet van het kruis!

Ik ben moe van het proberen om gemeenschap te hebben met mensen die alleen de gemeente zien als een twee uur durende dumpplaats voor schuld elke week, terwijl ze de rest van de week met dezelfde prioriteiten leven als de wereld. Ik ben moe van de mensen die afhankelijk zijn van hun eigen werken van gerechtigheid, maar die geen medelijden hebben met de mensen van de wereld. Ik ben moe van onzekere mensen die het Lichaam van Christus als een verlengstuk van hun eigen ego zien en hen manipuleren om hun eigen behoeften te bevredigen. Ik ben moe van preken die meer gevuld zijn met de gebondenheid van de godsdienst dan de vrijheid van Gods liefde en waar relaties een stap terug zetten voor de eisen van een efficiënt instituut.

Maar hebben onze kinderen dan geen gemeentelijke activiteiten nodig?

Wat zij het meest nodig hebben denk ik is om te worden geïntegreerd in het leven van God door relationele gemeenschap met andere gelovigen. 92% van de kinderen die opgroeien in zondagscholen met alle poppen en high-powered entertainment vandien, verlaten de 'kerk' bij het verlaten van hun ouderlijk huis. In plaats van het vullen van onze kinderen met ethiek en regels moeten we laten zien wat samenleven in het leven van God betekent.

Zelfs sociologen zeggen ons dat de voornaamste factor bij het bepalen of een kind zal gedijen in de samenleving de diepe, persoonlijke vriendschappen met andere volwassenen is. Geen zondagschool kan die rol vervullen. Ik weet van een gemeenschap in Australië die na 20 jaar van het delen van Gods leven samen als gezinnen konden zeggen dat zij niet één kind hadden verloren aan het geloof als zij opgroeiden naar de volwassenheid. Ik weet dat ik hier tegen de haren instrijk, maar het is veel belangrijker dat onze kinderen echte gemeenschap ervaren onder gelovigen in plaats van de toeters en bellen van een gelikt kinderprogramma.

Welke dynamiek van het lichaam zoekt u?

Ik kijk altijd uit naar mensen die op zoek zijn om de Levende Christus te volgen. Hij is het middelpunt van hun leven, hun gevoelens en hun gesprek. Ze willen authentiek zijn en anderen bevrijden van pijn als zij pijn hebben, om te vragen wat zij vragen en om Zijn stem te volgen zonder dat anderen hen beschuldigen van verdeeldheid of opstandigheid. Ik zoek naar mensen die niet hun geld verspillen aan extravagante gebouwen of flitsende programma's, waar mensen niet naast vreemden zitten, en waar zij allemaal deelnemen als een priesterschap voor God in plaats van passief te kijken van op een veilige afstand.

Biedt u niet de mensen een excuus om thuis te zitten en niets doen?

Ik hoop van niet, hoewel ik weet dat het een gevaar is. Ik besef dat sommige mensen die vertrekken uit traditionele gemeenten uiteindelijk die vrijheid misbruiken om zo hun eigen verlangens te bevredigen en missen het gemeenschapsleven helemaal. Noch ben ik een fan van 'kerk hoppers', die rondlopen van de ene plaats naar de andere op zoek naar de nieuwste rage of de beste kans om hun eigen egoïstische verlangens te vervullen.

Maar de meeste mensen die ik ontmoet en waar ik mee praat zijn niet buiten het systeem omdat ze hun passie voor Jezus of Zijn volk verloren hebben, maar alleen omdat de traditionele congregaties in hun buurt niet konden voldoen aan hun honger naar relatie. Ze zijn op zoek naar authentieke uitdrukkingen van het lichaam en betalen een ongelofelijke kost om het te zoeken. Geloof me, we zouden het gemakkelijker vinden om met de stroom mee te gaan, maar als je eenmaal hebt geproefd van het leven van vriendschap tussen de gepassioneerde gelovigen, is het onmogelijk om met minder genoeg te nemen.

Is dit niet de opvatting van kerkverdeeldheid?

Niet op zichzelf. Mensen maken verdeeldheid als ze van mensen eisen dat ze voldoen aan hun openbaring van de waarheid. De meesten van ons op de reis worden ervan beschuldigd verdeeldheid te zaaien omdat vrijheid bedreigend kan zijn voor degenen die hun veiligheid vinden in een religieus systeem. Maar de meesten van ons proberen niet om anderen aan te zetten om hun gemeenten te verlaten. We zien het lichaam van Christus groot genoeg om heel Gods volk te omvatten, alhoewel Hij hen oproept tot gemeenschap.

Een van de dingen wat vaak gezegd wordt over de traditionele gemeente is dat de zondagochtend het meest afgezonderde uur is in de Amerikaanse cultuur. We ontmoeten mensen die net als wij lijken en de dingen

doen zoals wij dat doen. Ik heb nu ontdekt dat ik veel meer kans heb om mensen te ontmoeten die een bredere dwarsdoorsnede van Zijn lichaam vertegenwoordigen. Ik vraag niet dat anderen het op mijn manier doen en met de tijd hoop ik dat zij die het anders zien stoppen met hun eisen dat wij voldoen aan hen.

Waar vind ik dat soort van gemeenschap?

Het antwoord is niet eenvoudig. Is het misschien recht voor je neus in de gemeenschap waar je je bevindt? Het zou in een straat in je buurt kunnen zijn of in een hokje op het werk. Je kan betrokken raken bij bekommernis omtrent behoeftigen en gebrokenen in uw woonplaats als een manier om Zijn leven in u uit te leven en anderen te ontmoeten met een vergelijkbare honger.

Verwacht niet dat dit soort van gemeenschap gemakkelijk aanvaard wordt in een organisatie. Het is immers organisch, en Jezus kan je leiden net daar waar je bent. Kijk op Hem om een stuk of tien mensen in je leven te brengen met wie je de reis kunt delen. Het kan zijn dat zij niet eens allemaal naar dezelfde gemeente gaan als jij. Zij kunnen burens of collega's zijn die God navolgen. Zou zo'n soort van gemeenschap onder Gods volk niet ongelooflijk veel vruchten opbrengen?

Verwacht niet dat het gemakkelijk zal zijn of soepel zal verlopen. Het zal een aantal specifieke keuzes van onze kant vragen om gehoorzaam te zijn aan Jezus. Het kan enige opleiding vragen om onze oude gewoonten af te schudden en om Hem vrij Zijn gemeenschap op te laten bouwen om je heen, maar het is allemaal de moeite waard. Ik weet dat het sommige mensen dwars zit dat ik niet mijn gewone plaats in een kerkbank op zondagmorgen inneem, maar ik kan je vertellen dat mijn slechtste dagen buiten de georganiseerde religie absoluut nog steeds beter zijn dan mijn beste dagen erin. Voor mij is het verschil als het luisteren naar iemand die over golf praat, of het daadwerkelijk nemen van een set clubs en zelf golf spelen. Omdat Zijn gemeente zo is. In onze tijd hebben we het niet meer nodig om te praten over de gemeente, maar hebben we mensen nodig die gewoon klaar staan om te leven in die werkelijkheid.

Mensen over de hele wereld kunnen vernieuwd ontdekken hoe dat opnieuw te doen. U kunt een van hen zijn als je Hem toelaat je te plaatsen in Zijn lichaam zoals Hij het verlangt